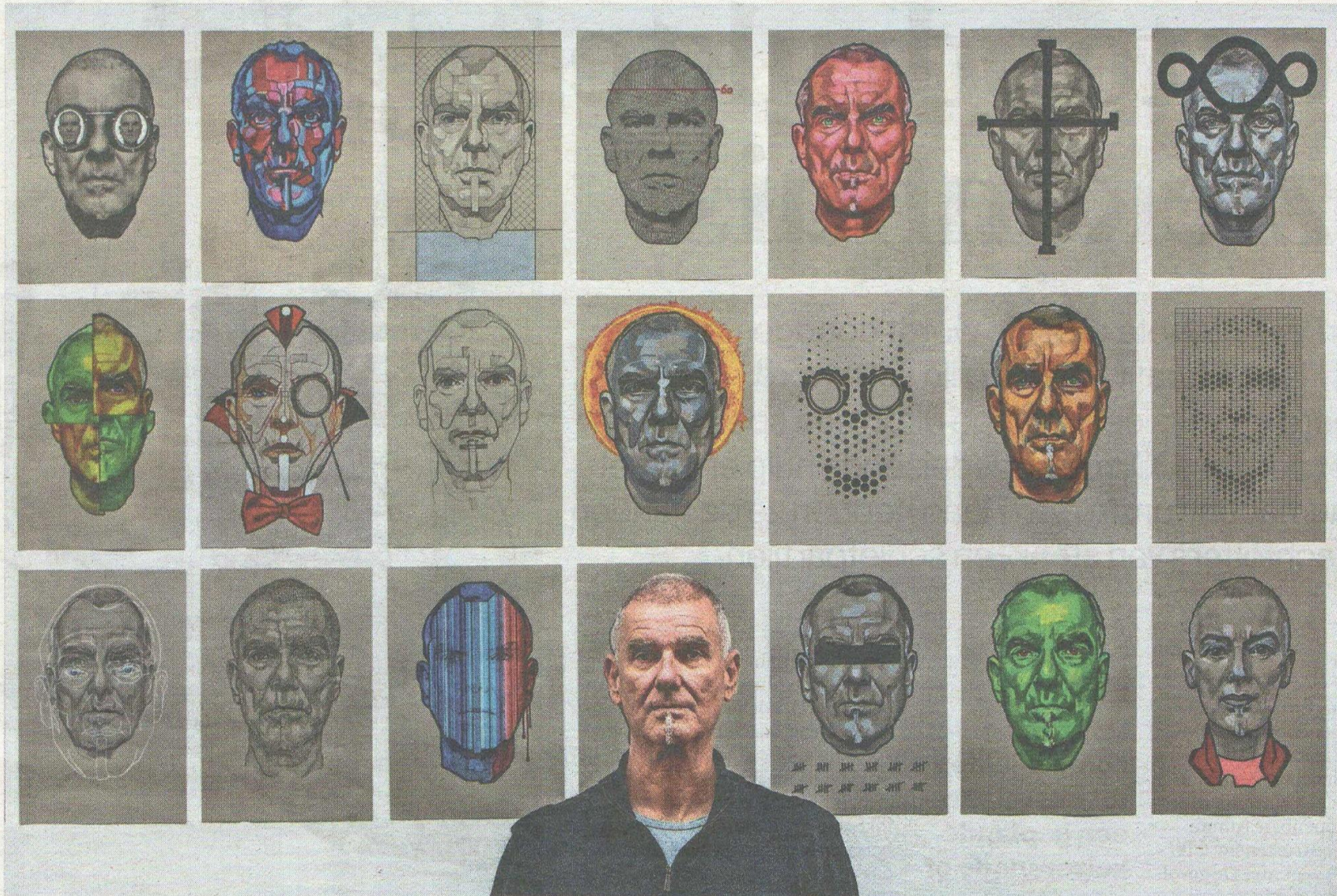

Weekend dichtbij

▲ De zelfportretten van Remco zijn nu te zien. „Ik wilde onderzoeken: wat is dat eigenlijk wat terugkijkt in de spiegel?” FOTO FRANK JANSSEN

Wat doe je als je 60 jaar wordt en beseft dat de tijd voorbijvliegt? Zestig zelfportretten maken. Maandenlang sloot Remco Hazenbroek (inmiddels 61) zich op om in ruim 500 uur tijd aan zichzelf te werken. Confronterend? „Niet echt. „Maar als ik in de spiegel kijk, denk ik weleens: God, dat is ook niet meer wat het was.”

Christy Dollen

Andy Warhol had acteur Louis Waldon als muze, Yves Saint-Laurent zijn Catherine Deneuve en Pablo Picasso Marie-Thérèse. Met de tal van zelfportretten die portretschilder Remco Hazenbroek (61) maakte, lijkt het erop dat hij zijn eigen muze is. Niets is minder waar. Dat is zijn vrouw. „Zij heeft mij bijna veertig jaar geleden kennis laten maken met beeldende kunst. Voor mijn 30ste verjaardag gaf ze mij een dikke schilderkist. Met de woorden: ‘Nou ga je het zelf maar eens doen.’”

En hoe. Inmiddels is de Hagenaar al jaren portretschilder. Toen hij vorig jaar 60 werd, moest hij daar iets mee. Het was raar om al die leeftijd te hebben. Een gek besef, omschrijft hij, dat het leven al best opschiet.

Mijlpaal

„Als ik foto's zie van mijn jeugd, vraag ik mij weleens af: herinner ik mij nou de foto of echt het samenzijn van zo'n afbeelding? Dat is een beetje hoe ik op het idee kwam voor het project van de zestig zelfportretten. Ik wilde vooral bij de mijlpaal van die leeftijd stilstaan en onderzoeken: wat is dat eigenlijk wat terugkijkt in de spiegel?”

Hij maakte zestig zelfportretten, die in de expositie *Het EGO in 60 delen* bij de Haagse Kunstkring te zien zijn. Vanaf de muur van de galerij staren zestig paar ogen je aan. Allemaal van Hazenbroek, wiens kunstenaarsnaam Remigius is.

Remco maakte zestig keer een zelfportret

KUNSTENAAR VIERDE ZIJN 60STE VERJAARDAG MET EEN BIJZONDER PROJECT

Confronterend vond hij het niet om constant met zichzelf bezig te zijn. Fijner juist, dat hij zichzelf kan portretteren in plaats van anderen. „Het voordeel is dat jij zelf het onderwerp bent. Je beledigt niemand, hoeft niemand te complimenteren. Stel voor ik zou jou schilderen, dan denk ik dat ik je zacht en vrouwelijk weer moet geven. Lukt dat niet, dan vind jij dat niet leuk. Hier heb ik alleen mijzelf mee. Vind ik een zelfportret niet mooi, dan gooi ik het toch weg?”

Hoewel zijn vrouw zijn muze is, zijn ook andere kunstenaars en werken een inspiratiebron. Aan de muur hangt een zelfportret, maar dan als nummertekening. Verderop een werk gebaseerd op Mondriaan, met een onmisbaar geel, blauw en rood gekleurd

vakje. En Hazenbroek met een zwart balkje voor zijn ogen, alsof hij een verdachte van een misdrijf is. Met daaronder – hoe kan het ook anders – zestig streepjes. Alsof hij in de gevangenis zijn dagen aftelt.

Genoeg lijken

Als je zo veel tijd met je eigen gezicht bezig bent, ben je jezelf dan nooit zat? „Het fijne van mijzelf als model is dat ik uitvoer wat ik als kunstenaar bedenk. Ik ben het nooit oneens met mijzelf. Ben een flexibel model. Daarbij denk ik niet aan mijn beeltenis als ik aan het werk ben. Het zijn lijnen, vlakken, kleuren en ideeën die opborrelen. Niet of ik wel genoeg lijk.”

Met de soms wat rare ideeën die hij heeft,

zoals hij het zelf zegt, is het makkelijker om die met zichzelf uit te voeren.

„Ik kan in die zin losgaan op mijzelf.”

Hazenbroek loopt naar een van zijn zelfportretten tussen de tiental werken. Wijst: „Alleen bij deze denk ik: zo, die kerel is chagrijnig. Die had wel wat vrolijker gekund.” Dat is het dan ook. „Ik sta best stevig in mijn schoenen.”

Best ijdel

Hij valt stil. Denkt na. „Ik weet het niet, ben best ijdel en vind het leuk om soms dingen te overdrijven in mijn werk. Dat kan dan goed met je eigen kop. Tuurlijk, ik heb ook weleens dat ik in de spiegel kijk en denk: god, dat is ook niet wat het was. Maar ach, ik heb geen bepaald beeld bij leeftijden.”

Ondertussen is hij zelf inmiddels 61 jaar geworden. Aan dit project mag hij niet meer werken van zichzelf. Toch heeft hij nog genoeg ideeën voor de toekomst.

„Een van de zelfportretten ben ik als de koning van een kaartspel. Het lijkt me leuk om dat een keer te doen: mijzelf in een kaartspel. Toen ik begon, wist ik niet welke kant dit op zou gaan”, vertelt Hazenbroek.

„Op een gegeven moment gaat zoiets heel erg leven. Ik heb nog steeds veel ideeën.”

Of hij nog antwoord heeft gevonden op vragen als wat hem nou eigenlijk aankijkt in de spiegel? Nee, dat niet. „Maar het blijft een fascinerend en raar iets.”

■ De expositie *'Het EGO in 60 delen'* is tot en met 30 juli te zien bij de Haagse Kunstkring aan de Denneweg 64 in Den Haag.